БЪРБА®

Автор: Александър Хайтов

Не даваме я, не! Земята мила,
земята на светите ни отци!
Не даваме прахът на Самуила,
ни славата на двамата светци
Тя наша е!

Иван Вазов

BORBA ®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
NOVEMBER, 2014

Откъс от второто издание на поемата “Легенда за Самуил”. Автор: Димитър Х. Попов

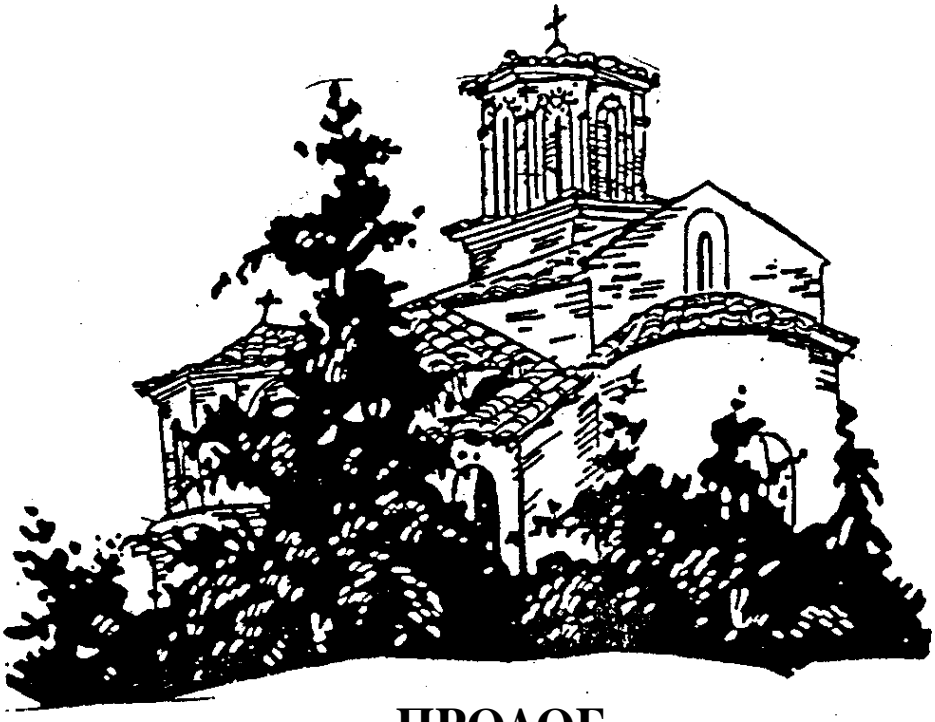

ПРОЛОГ

На юг е този път
през проломи, където
бунтовни върхове
опират гръб в небето
и сенчести гори
прикътали са тайни
за стари времена
и подвизи незнайни.
Беласица пред мен --
легенда величава,
на Охрида свещен --
безсмъртие и слава,
корав издига стан.

И чувам неспокоен
аз тропот сякаш там
от конници безбройни...
Пожари кървав стяг
развяват пламък ален,
угаснат, лумнат пак
над хоризонт запален
и все димят, димят
във надпревара дива.
Очите ми следят
една легенда жива --
царувал Самуил!...
.....

Продължава на втора вътрешна корица

БОРБА

BORBA

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основатель
+Д-ръ Георги Паприковъ – редакторъ

Редактира комитетъ

Година 63, брой 6 **Книжка двеста и шестнадесета** **Декември 2014**

Скъпи съидейници, съмишленици на идеите на БНФ, Инк., и читатели на списание „Борба”,

Приемете нашите Коледни и новогодишни поздравления и пожелания за здраве и дълголетие. Нека молитвата за отечеството и народа ни окриля през идващата 2015 година. Нека всички родолюбиви българи – където и да се намират на планетата Земя, се проникнат от съзнанието, че България и нашият изстрадал народ очакват от нас дела!

В името на тях:

„Бог и България – единство в двойна плът,
Бог и България – на клетва ни зоват.
И тази клетва пред кръста да дадем,
със нея да живеем, със нея да умрем!”

ЦУС на БНФ, Инк.

Съобщение

На 8 ноември 2014 г. се проведе извънредно заседание на ЦУС на БНФ, Инк. – Чикаго, САЩ, инициирано от постъпилите в централата в Чикаго, САЩ, Представителството на БНФ в България и редакцията на сп. „Борба" множество критични бележки, мнения, препоръки и предложения по повод съобщението в бр. 5 на списанието от септември 2014 г., че **„се прекратява разпространението на „Борба" на книжен носител и че в бъдеще то ще се разпространява само по електронен път, чрез сайта www.bnfront.com**".

След станалите разисквания по повод получените по въпроса в Централата писма бе решено – пак чрез сп. „Борба" да се съобщят направените от ЦУС изменения в отпечатаното в бр. 5 съобщение в следния смисъл:

1. Списанието и в бъдеще ще продължи да се разпространява по книжен и електронен път.

2. То ще се отпечатва не на всеки два месеца, както досега – в 6 книжки годишно, а на всеки три месеца – в 4 книжки.

3. Въвежда се абонаментна система за разпространение на списанието на книжен носител. Ще се изпраща на абонатите по пощата на посочения от тях адрес.

4. Годишният абонамент за 4 книжки (март, юни, септември и декември) е както следва: **за България – 15 лева, за Европа – 20 евро, извън Европа – 20 щатски долара**.

5. За България абониране за 2015 г. ще се извършва до края на февруари на адрес:

Гошо Петров Спасов (за „Борба")
Ул. „Алабак" 21
4470 – гр. Белово
Област Пазарджик
Тел. 0887 00 44 51, 02 444 51 56.

За Европа и извън Европа на адрес:

Alex Darv odelsky,
708 Florence Drive
Park Ridge, Chicago, Il, 60068
USA
Телефон: 0018 4769 25 460

Надяваме се това решение да удовлетвори исканията на читателите, изразили желание в писмата си списанието да продължи да се разпространява и на книжен носител.

Благодарим на сътрудниците за тяхната безвъзмездна помощ, изразяваща се в изпращане на материали за отпечатване на списанието.

Списанието може да бъде получавано и безплатно, но само на ръка, от разпространителите по места.

Адресът на Представителството на БНФ, Инк., в София засега ще бъде:
Гошо Спасов – офис 2, ул. „Антим Първи" 41.

ЦУС на БНФ, сп. „Борба"

Наблюдател

Венелин Бараков,
историк

Сбърканата политическа система на България

Поредни парламентарни избори. Поредното нарушено статукво. Или неразрушимо – както предпочитате. Първа политическа сила е ГЕРБ, втора – БСП. До нея плътно – и като процент, и като брой избиратели, е ДПС. В парламента са още „вечната" „Атака", ББЦ, ПФ, АБВ и РБ. Цели 8 партии и коалиции! Това демократичният живот на България след 1989 г. не познава. Ще речете – защо тогава говоря за поредното статукво, когато е налице толкова пъстър парламент. Защото не броят на партиите, а качеството на хората и депутатите в техните редици, определя промяната, новото, пътят към Европа; не афиширането им като „леви" и „десни", „патриотични" и „либерали" (в България тези знакови политически понятия са изпразнени от съдържание от самите политически субекти), а съответно принципите на тяхното раждане и изграждане, на социалната основа и общност, върху които градят своята физиономия, идентичност и етика, обуславят лицето на българския политически живот в България, а и пред света. **Става въпрос за ценности**!!!

Какви са измеренията на статуквото? Този въпрос отбягват партиите и техните лидери. Изправени сме пред разпад на държавността, на образователната и здравната система. Формално има институции, получават се заплати и се „упражнява" власт, администрацията изписва купища хартия, но качеството на живот върви надолу. Уж сме в Европейския съюз, а сме по-бедни от църковни мишки; уж строим магистрали, но нямаме пари, за да пътуваме по тях. Ширещата се неграмотност вече не шокира никого. Пенсионерите са абонирани за пенсионната реформа, която няма да дочакат. Ето за това статукво говоря. Възпроизвеждащият се политически модел, който не може да промени това статукво, е един и същ, независимо от участието на „десни" или „леви" в управлението, в коалиции или чрез самостоятелно управление. Всичко това вече го гледаме 25 години. Политическият модел стана олигархичен. Неговата основна същност и характеристика е срастването на власт и капитал. Този модел обслужва интересите на малък кръг от хора в държавата: влиятелни бизнес среди, отделни политици, съдии и едър капитал. Този модел на управление е олигархия, прикрита зад фасадата на демокрация.

Това политическо статукво не може да удовлетвори и не удовлетворява очакванията на цялото българско общество. Цели социални прослойки от българите са поставени в унизително материално и обществено положение и маргинализират, притиснати от олигархията и властта. Този порочен политически модел заплашва да взриви цялото общество. Негов временен отдушник се явяват уличните протести и разминаването на политическата отговорност чрез перманентно поддържаната конфронтация между отделните партии. Големият въпрос е докога.

Един възможен отговор – докато гражданското общество не поеме нещата в свои ръце, докато не си възвърне контрола над властта. Докато учени, интелектуалци и хора на културата, учители, среден и дребен бизнес не обединят усилията си в една истинска дясна партия, която да разбие монопола на олигархията във властта. Други възможни пътища са тоталната смяна на политическия и държавен модел: парламентарна монархия, с реална власт на монарха да сменя министри и да разпуска парламента, т.е. връщането на българска-

та монархия и на Търновската конституция, намаляване на броя на депутатите наполовина и ограничаване ролята на Народното събрание само до законодателен орган. Българското общество е изправено пред тежък ребус, който няма как да бъде решен без колективните усилия на цялото общество. Друг път няма.

Какви са уродливите измерения на сегашното статуквo. След изборите в българския парламент са представени 8 партии от три големи блока, които представляват „дясното" и „лявото" пространство, както и „центъра". „Десни" партии и коалиции са: ГЕРБ, РБ, ПФ; „леви" са БСП и АБВ. „Центърът" е представен от ББЦ и ДПС, а въпросът с политическата идентичност на „Атака" вече е достатъчно ясен: тази партия получава подкрепа от Москва и в поведението си демонстрира крайно лява политическа организация и идентичност. „Атака" е типична неокомунистическа партия. Но списъкът не свършва с нея. В партиите от „десния" сектор има над 10 представители на ДС: в ГЕРБ и ПФ. ПП ГЕРБ, след като управлява 4 години сама България, се оформи като затворена корпоративна партия на едрия капитал. ГЕРБ наложи тоталното управление, като властта бе изцяло в тесен кръг около Бойко Борисов. ПП ГЕРБ буквално уби дребния и средния бизнес в България. Каква „дясна" партия тогава е ГЕРБ?! Това е вождистка партия на едрия капитал и олигархията, които превзеха чрез ГЕРБ българския политически живот.

ПФ стои вдясно и играе върху тънката и чувствителна струна на българите – националната идентичност. Съпредседател на коалицията е Кр. Каракачанов (агент от ДС). Въпрос на време е да лъсне истинското лице на ПФ и това ще стане, щом влязат във властта. Остава единствено РБ като типична дясна коалиция, стига сред неговите лидери да нямаше хора, свързани със старата комунистическа номенклатура. Оказва се, че в българския парламент шестват неокомунистическите партии, които са подлоги на олигархичните кръгове. В българския парламент няма нито една чиста консервативна дясна партия, която да изразява интересите на средните слоеве на населението. Изборите за парламент показаха грубо погазване на демократичните принципи и законност чрез масова практика на „купуване на гласове". Който плаща – печели. Купуването на гласове и ниската избирателна активност – под 50%, водят до манипулиран и контролиран вот от страна на олигархичните кръгове. Тази практика възпроизвежда едно и също политическо статуквo. Парламентарната и избирателната системи в България са компрометирани, което блокира функционирането и ефикасното управление на държавността. Капиталът и властта се сливат и резултатът е управление на олигархията. Тази, прикрита зад фасадата на демокрацията, практика доведе до обезценяването на труда в България и до експлоатирането и обедняването на гражданите. Средствата от еврофондовете не достигат до хората, което разочарова и обезверява обществото допълнително. И какво от това, че сме член на ЕС, щом в България имитираме демокрация, държавност и свободен пазар. Българската олигархия изгради „желязна завеса" пред гражданското общество, което от своя страна не може да се организира и да й се противопостави, защото няма финансов ресурс и медии. Това имитиране на държавност разлага цялото общество. Олигархията държи контрола над медиите и съда. Държавните институции са блокирани от силни личности с власт и капитал. Политическите партии в България се правят „отгоре", те не изразяват интересите на цялото българско общество.

Обществото е свидетел на една безпрецедентна борба между неокомунистическите партии и лобитата на олигархията за власт и пари. Няма национлана страте-

гия и национални приоритети. Програмите на партиите си приличат. Държавните институции са обезличени. Всичко говори за криза, а конкретика в поведението на партиите няма. А обществото обеднява и агонизира.

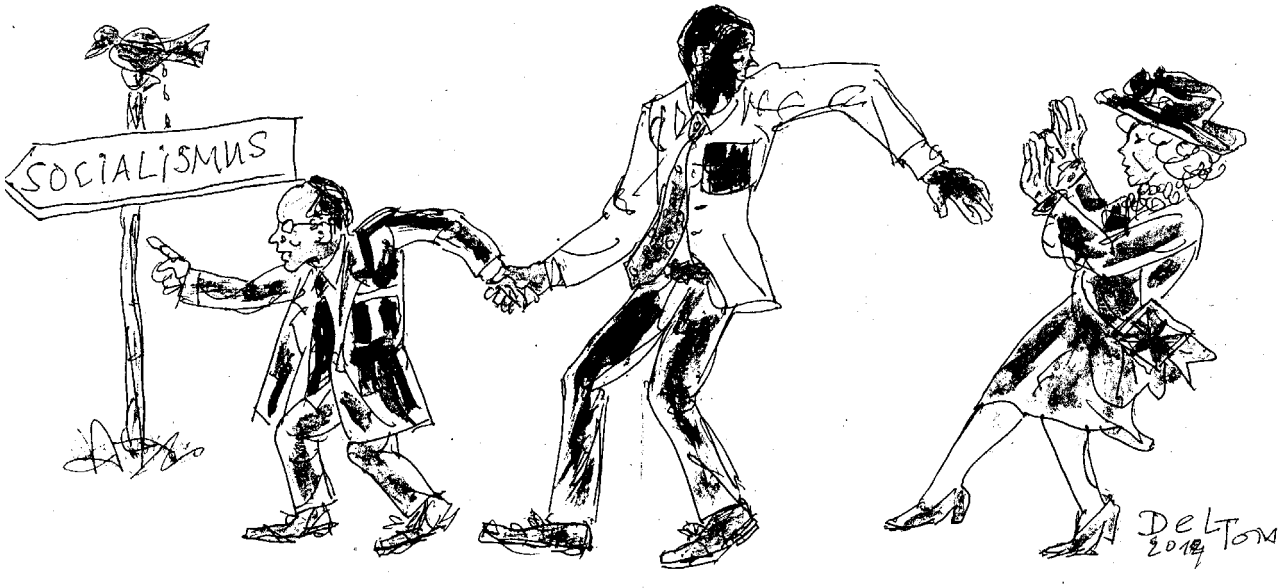

ХИПОТЕТИЧНА СОЦАРИТАЦИЯ...

Към Европа и до... никъде 2*

България се превърна в страна на хаоса. Хаосът на сбърканата политическа система и отношения след 10 ноември 1989 г. Честта и достойнството в политиката отстъпиха място на политическото лицемерие и мимикрии. Причината е в парите. В парите, които се въртят в политиката. Политиката често означава компромис, но това не е и не може да бъде никога компромис с личното достойнство. Ще направя един коментар на обществените отношения и поведение преди и след 10 ноември 1989 г. Това илюстрира защо България продължава да се управлява от комунистите и защо т.нар. преход не се състоя.

При комунизма имаше партийни секретари, които провеждаха дясна политика. Без да го съзнават идеологически и без да го афишират публично. Те изхождаха от етична гледна точка и ценяха личността и качествата на отделния човек. Насърчаваха тези негови качества и способности. Затова имаше ударници или герои на социалистическия труд. Те даваха своя безценен пример на останалите в едно общество на колективизацията и общата собственост. Това поведение на партийните "лидери" по места насърчаваше и стимулираше хората. Те се чувстваха уважавани и ценени. Смятам, че това трябваше да се опази след рухването на комунизма, а не да се премине направо към разруха на създаденото с толкова труд стопанство, култура, образование и здравеопазване. Най-голямата грешка на т.нар. преход е тоталната липса на отговорност към труда на хората. Стремежът към натрупване на капитал и богатство стъпка и омаскари достойнството на човешката личност и нейния труд. Създаде се култ към парите, службите, подкупите, мутрите.

* "Към Европа и д... никъде 1" – статията е отпечатана в бр. 4/2014 г., стр. 4.

Грозният скелет на разрухата се вижда в останките от рухнали предприятия, в занемарените селски райони, в запустяващите малки градове. Типичното българско село отдавна изчезна със стопяването на старците. Селата сега са центрове на чифлици и големи частни стопанства на производители, които изяждат субсидиите от Европа за селските райони. Няма я, стопи се, изчезна традиционната селска атмосфера – крепило на българщината. Разрухата на икономиката на България е пълна.

На факта, че през комунизма се ценеше индивидуалния и личностен труд и способности, отдавам и лоялността, която редица хора демонстрират към тоталитарното време. Те работеха, не правеха политика и не желаеха кариера и постове в партията. В техните ръце бе модернизирането на България, разбира се, модернизация, далеч от западните стандарти, но все пак имаше икономика, износ и индустрия. Това беше разрушено за 25 години демокрация, вместо да се използва за основа за съзидание на една нова държава в модерното време на обединение на Европа и приемане на капиталистическите ценности.

Обратно. През демокрацията, или през т.нар. преход, излязоха на преден план пребоядисаните в синьо комунисти. И то най-лошите от комунистите, онези от службите и от системата на ДС. Това засили отвращението на обикновените хора, на образованото гражданство, навикнали на честен труд. Заедно с комбинацията на разрушаване и ограбване на държавата и икономиката на страната, се създаде почва за негативизъм в самото общество, което не намери сили да направи лустрация, да я доведе до успешен край и да изхвърли некадърните комунисти, боядисани в синьо, от властта веднъж и завинаги. Този тумор на неокомунизъм трови живота на гражданството и разчитайки на старите ДС-връзки, овладява постепенно властта и капиталите на страната. Това е реалността, скъпи сънародници и граждани. Размиването на дясно и ляво бе сред основните оръжия на неокомунистите. Затова имаме неработещи институции, привидна и фасадна демокрация, беден и оскотял народ.

Политическа девалвация...

Законът

Емил Хърсев,
доктор по икономика

Съдът над всички

След Джон Лок икономистите приемат за аксиома, че пазарна икономика може да има само ако предварително е гарантирано върховенство на закона. Това означава да има еднакви, известни на всички правила, равноправие и правосъдие, т.е. признатата и неоспорима от никого върховна власт на съда да решава спорове и да прилага закона, без да е подвластен на какъвто и да било авторитет – бил той политическата власт на монарх или господар от какъвто ще да е вид, религиозен йерарх или пък променливите страсти и желания на тълпата. Иначе, ако би могъл някой – тиран, народен любимец или богослов – да мени и наглася закона по прищевките си, или ако властникът сам казва кое е право и кое не, тогава кой би се чувствал сигурен, че по прищявка няма да му отнемат свободата, живота или собствеността? И е доказано в стопанската история, че в общества, където законът (разбирай съда, който го тълкува и прилага) не стои над всяка друга власт, капиталовата формация клони към нула, т.е. това общество живее ден за ден, никой не натрупва, за да не даде сам повод от корист или чиста завист властникът да посегне върху него, та да му отнеме натрупаното. Такова общество деградира, стопанството се атомизира, държавата се разпада, защото вече не може да набира средства, за да се издържа. В „Държавата" Платон (428-347 пр.н.е.) казва същото: „Където законът е подвластен на друга сила и няма своя собствена, колапсът на държавата, според мен, не е далеч; но ако законът е господар на правителството и правителството е негов роб, то положението е изпълнено с надежда и хората се радват на благословия, която боговете изсипват върху държавата". Затова се знае, че само законът ни дава свобода и само държава, в която законът е над властта, е свободна. Този принцип означава, че свободна е държавата, където правителството е подсъдно на съда, а не обратното. Томас Пайн пише през 1776 г.: „Както при абсолютизма кралят е законът, в свободните държави законът трябва да е цар; и не трябва да има друг [цар над него]." Това е модерната демокрация, която Джон Адамс определя като „власт на закона, а не на хората." Който е тъп да го схване, нека да повтаря, докато захапе: „власт на закона, а не на хората." Защото „хората" имат щения всякакви – днес едни, утре обратните. Днес скимтят от умиление пред поредния си идол и за негова усмивка са готови майка си да продадат и брат си да предадат, утре ще се отрекат от любимеца си и ще го хвърлят на кучетата. Те, „хората", и Исуса са разпнали. Такова е било народното правосъдие преди 1977 години, същата е правната култура на масите и до днес. Затова ни е нужна власт на закона, да пази всеки един сред нас от завистта и жаждата за мъст и кръв, да сдържа стаения в гърлото на масите вик „Разпни го!".

Власт на закона значи власт на съда („а не на хората", бърза да припомни Адамс). При това става дума за съд, който знае закона и сам му се подчинява. Съд, обвързан с „дължимия законен процес", а не съд, избран от народа, за да наложи чрез закона желаната от народа „справедливост" („Разпни го!"), която се свежда до мъст без много-много кумене кой е виновен, кой крив – кой прав. Още Аристотел различава „власт на закона" от „власт чрез закона". Няма разлика дали тиран, кардинал, комисар, „праведни християни" (онези, обесили Салемските вещици) или „революционните маси" властват чрез закона. А дали законът се ползва като чук (malum Maleficarum), или правото се прилага независимо от чужда воля, желание и влияние, от подвластен на закона и компетентен в юриспруденцията съд. Народът със сигурност не разбира от юриспруденция (нито от фармация, молекулярна биология и дори от теория на парите). Затова няма нищо чудно, нито страшно, ако „доверието в съда е ниско" и „народът не

вярва на съда". А онези пък, които недоволстват от начина, по който у нас „съдиите избират съдии" и искат мажоритарен вот за магистрати, нека си спомнят мажоритарния избор на съдии, въведен от съдията Линч, за беззаконията, родени от правно безхаберие на „избраните пряко от народа съдии".

Клеветите по съда трябва да спрат, ако наистина искаме правосъдие. Ужасяват ме безумните клишета. Например: „съдът е подкупен". Това е невъзможно, особено в наказателно производство; помислете колко души участват – дознатели, понякога следователи, прокурори, три инстанции съдии по трима души състав – кой може „да купи" всички? А всяка страна има право да иска отвод на всеки в съдебното жури, ако знае, че е корумпиран. Колко подкупа на съдии са разкрити и доказани от 20 години насам?

Или вземете опашата лъжа „у нас никой не е осъден". У нас са осъдени много повече хора на глава от населението, отколкото където и да е в Европа. С 800 хил. висящи дела на по-малко от 7.5 млн. жители на страната, от които едва 2.5 млн. в активна възраст, ние сме европейски шампион по обвинителна активност. Не помня наизуст колко точно, но да знаете, че към 90% от всички присъди са осъдителни. И статистически не е вярно, че „те ги пускат". Лавината лъжи не са срещу съда, те всъщност са срещу закона. Ние искаме ли мъст без съд? Присъди, постановени или предрешени от полицията или „службите"? Ако не е това целта, дошло е време да приемем, че съдът (не съдиите!) са над всички и да разберем, че само съдът може да отсъди кое е право, кой е виновен и кой – не. Иначе не само ще (о)станем за смях, но и ще живеем в беззаконие и страх.

„Сега", 2010

Морал

Християнското семейство – носител и пазител на ценни традиции

Традициите са сгъстеният опит на един народ, който се предава от поколение на поколение. Те са информационен културен поток. Колкото този културен поток е по-голям, по-дълбок, толкова по-голямо е и въздействието му върху членовете на семейството. **Традициите в семейния живот създават единство, сплотяват, свързват поколения, осмислят дейности, внасят богатство в семейните преживявания и изживявания**. Те са **готов опит**, пренебрегването им може да донесе само вреда на семейните взаимоотношения – сухота, скука, човешко обезличаване. Става дума за ценните високоморални традиции. Неоценима е и възпитателната роля на морално чистите семейни традиции. Изискванията за почит и уважение към възрастния човек, към родителя, към жената майка, съхранени като традиции в християнското семейство, имат за основа човеколюбието, грижата за човека, зачитане на честолюбието и достойнството му. Изискването пък за здравина на брачно-семейния съюз, за семеен сговор, разбирателство говорят за зрялото отношение към семейството като човешка социална потребност, като основна структура на обществото. Семейните традиционни празници, събирания, веселби правят по-богат на емоционални преживявания живота в семейството. Те придават колоритност и неповторимост на семейната атмосфера.

Защо семейството е пред разруха днес, какво подценяваме и омаловажаваме днес? Разводи, изневери, нежелание да се узакони семейната връзка със сключването на брачен съюз, временно живеене на семейни начала, груби материални интереси, недооценяване

ролята и отговорността на семейството. А то, семейството, има да изпълнява значими социални роли, носи голяма отговорност. Защото от семейството, а не от другаде излиза и даровитият, честният, родолюбивият гражданин, както и малоумният такъв, и високоморалният, добрият, честният човек, а и мошеникът, престъпният тип, мафиотът, садистът, изверГът, крадецът, убиецът, лъжецът. Стремеж към богатство, власт, към временни наслади и удоволствия, разнообразие, гавра с родените деца – продаването им като стока за пари, изоставяне, агресия. Децата за много семейства не са „радост в грижи и грижи в радостта". Липса на грижата за „оживяване" на дома, да стане одухотворен свят за многолики **добри човешки взаимоотношения**, споделеност, непосредствено честно общуване. Не са на висота взаимоотношенията между поколенията родители-деца, дискриминация на възрастните, родителите, те са ненужни и пречка за по-добър и охолен живот на младите. Нечовешката, неморалната сметка толкова работещи издържат еди-колко си възрастни хора и това като политика на управляващите и много, много други. Отсъствие на чувството за мярка във всичко и навсякъде. Безразличие към свободното време на млади и възрастни – къде и как го прекарват – в пиянство, побоища, наркомания, разврат или в културна дейност. Не е невъзможно отстраняването на тези, а и на други черни петна в семейството, чиито членове сме. Трябва да сторим това – колкото по-скоро, толкова по-резултатно. За да живеем достоен семеен живот, за да превърнем българското семейство в уютно пристанище сред бурята, която ни обхваща властно, за да стане християнското семейство оазис за душата ни.

Елена Вачева, Хасково

Гледна точка

Александър Андреев, „Дойче веле"

От патриотизма до национализма и обратно

Не само диктаторите злоупотребяват с националните чувства, насъсквайки срещу предполагаемия външен враг. Демократично избрани лидери ги използват за политическо дисциплиниране

Оживлението сред българските националисти напоследък тревожи много здравомислещи хора. Но национализмът е далеч не само български феномен. В момента светът внимателно следи възраждането на украинския национализъм и ответната реакция на руския, подсилен допълнително от Олимпиадата в Сочи. В Турция премиерът Ердоган също обича да използва националистическата карта. Караниците между България, Гърция и Македония за историята, миналото, езика и името вече са анекдотични в Брюксел. А за новата велика сила Китай национализмът се превръща в основен политически инструмент. Една дискусия, която заглъхна след края на Студената война, отново се връща на сцената. Нека си припомним някои от главните аргументи.

Понятието „нация" се ражда, когато Просвещението и Революцията разрушават легитимноста на свещения династически ред, смята историкът Бенедикт Андерсън. Според него нацията е въображаема политическа общност, която не съществува обективно, а само в главите на хората. Сходни възгледи застъпва и неговият колега Ърнест Гелнър, който обаче вижда произхода на съвременните

нации най-вече в лоното на индустриалната революция. Когато се водеха югославските войни, Гелнър бе особено популярен с възгледите си за национализма. По същото време в Европа бурно се дискутираше **разликата между патриотизъм и национализъм**. **Ако приемем обичайното определение, че патриотизмът е емоционална обвързаност с една нация, веднага ще открием разликата с национализма. Защото национализмът е възглед, а често пъти и обществено движение, което цели създаването и консолидирането на националната държава и осъзнатото идентифициране на гражданите й с нея**.

Германците се отнасят сдържано към патриотизма, припомня Петер Щурм във „Франкфуртер Алгемайне Цайтунг". Според него причините трябва да търсим не само в мрачния период между 1933 и 1945. „През 70-те и 80-те години на миналия век най-вече в германските университетски центрове доста хора по принцип отхвърляха всичко, което беше по някакъв начин „германско". При това те самите не знаеха точно защо", пише Щурм. Ето и част от неговото обяснение за разликата между национализма и патриотизма: „Патриотизмът се проявява в многобройни и най-различни форми. Безобиден и обикновено забавен е местният патриотизъм. „Чуждата кококша е патка" – гласи една поговорка, която обаче не важи за местните патриоти. Напротив – тъкмо тяхното топло отношение към собствения регион най-плътно се покрива с такива вълнения като чувството за принадлежност и обичта към родината. Ако се качим обаче на по-горното равнище на цяла една държава, патриотизмът вече не изглежда толкова дружелюбен. Спортната публика в САЩ, например, в своя разпенен патриотизъм често забравя, че и спортистите от други нации постигат забележителни резултати. И изобщо патриотизмът в САЩ по същината си е прекалено приповдигнат и патетичен. Просто защото единствено в него се събират граждани от най-различните култури и етноси.

В Русия също живеят различни етноси, които отчасти говорят и собствени езици. На този фон държавата открай време се опитва да обедини гражданите под шапката на някакъв общ идеал, на един максимално широк патриотизъм, който крепи държавните устои. **Русия и други подобни страни в крайна сметка винаги стигат до едно и също „решение": патриотизмът да сублимира във фигурата на вожда**. Това обаче само демонстрира слабостта на една държава и слабостта на идеята й. Крайния пример намираме в Северна Корея – държавата с може би най-отрицателни показатели в целия свят. В случая със Северна Корея обаче има и още нещо, типично за редица малки държави и народи – в тях **националното чувство блика особено силно**. В хода на историята малките нации обикновено винаги са се отбранявали срещу по-големи и по-могъщи съседи. **Тъй че, за да опазят идентичността си, те открай време подсилват своето национално самосъзнание**. Макар и не толкова малка, Полша дава добър пример за това, особено в годините /повече от столетие/, в които не присъства на картата на Европа. И до денднешен понятието „нация" в Полша е обгърнато от такава аура, каквато трудно ще открием другаде по света.

Лошо става обаче, когато в отделни страни патриотизмът се използва като инструмент за отграничаване от „другите". Особено ако политиката на съответ-

ната държава поощрява тази тенденция, „добрият" патриотизъм много лесно може да се превърне в „лош", в потенциално агресивен национализъм. **Национализмът, който само се маскира като патриотизъм, и днес служи като легитимационна идеология на много места по света**. Не само диктаторите злоупотребяват с националните чувства, насъсквайки срещу предполагаемия външен враг – дори демократично избраният турски премиер Ердоган посяга към този инструмент, усетил се притиснат до стената. В подобна ситуация тъй нареченият патриотизъм служи за политическо дисциплиниране. В Китай, например, за добър патриот се смята само онзи китаец, който не критикува правителството. Там се налага образът на една нация, която с всички възможни средства трябва да си възвърне полагаемото й се място в света. Вярно, че това не е само китайски феномен, но поради големината на страната може да се превърне в една от най-големите опасности за световната политика в обозримо бъдеще. И както винаги става в подобни случаи, у потенциалните жертви се надига не само страх, но и агресивен контранационализъм."

Предупреждението на Петер Щурм звучи особено актуално, ако се вгледаме в политическите процеси по света днес.

Българите в чужбина трябва да участват в живота у нас

(Интервю на Георги Ангелов с Максим Минчев – директор на БТА)

– Г-н Минчев, преди дни завърши Десетата световна среща на българските медии. Как се променят през годините проблемите на българските медии в чужбина и на сънародниците ни там?

– Ние сме страшно доволни (това е и мнението на всички, присъствали на срещата), че тя се състоя и че имаше много висок коефициент на полезно действие. Оказа се, че нашите медии в чужбина имат голямо желание да се събират много често, да общуват, да обменят информация и най-важното, да дискутират по насъщни за тях проблеми. В последните няколко години срещите ни бяха по-общи и в тях се засягат проблеми не само на медиите ни в чужбина, но и на българските медии. Отсъствието на сериозен дебат в България, неактивната позиция на Съюза на българските журналисти, отсъствието на каквито и да е сериозни браншови организации (тук не слагам Съюза на електронните медии и Съюза на издателите) е може би една от причините да изпаднем в класацията. Да отидем чак на стотно място по свобода на медиите.

– Част от медиите на българите в чужбина са поискали държавата да ги финансира по някакъв начин. Мислите ли, че има нужда?

– Не мога да преценя степента на зависимост на държавата и медиите. А нима българската държава субсидира българските частни медии? Не става дума само за субсидията. Не мога да се съглася, че българската държава не прави нищо. Тя прави, но е недостатъчно. Не става дума само за медиите, а за цялостна политика на

България по отношение на своите общности навън, за образование, за българските училища в различните страни. Става дума за двупосочния модел на обмен на информация, за учебници, за помощ на българската църква. Нашите сънародници в чужбина, които са може би една четвърт от всички българи, имат значение за тази страна. Това не са старите емигранти, които са избягали преди много години. В съвременния глобален свят вече не можем да говорим за емигранти. Ние говорим за хора, които избират къде да живеят и къде да се реализират в един свят без граници, където има свободно движение на капитали, където има свободно движение на идеи и на информация. Проблемът за живеещите зад граница българи и тяхното участие в живота на страната е много важен и аз мисля, че това е бъдещ дебат, който държавата трябва да започне да води, защото се вижда и на последните избори...

– Които бяха рекордни за гласуване зад граница...

– Да. Ако държавата се организира по-добре, можем да бъдем сигурни, че участието на хората отвън в изборите ще бъде страшно голямо.

– Те най-вече искат отделен избирателен район.

– Да, и както виждате, липсата на отделен избирателен район създаде напрежение в страната. Хората в Кюстендил продължават да не приемат т.нар. натрапен им депутат от една политическа сила. Неправилно е да си мислим, че на един тридневен форум, на който се събират основно медии, могат да се решат проблемите. Но нашата задача е да ги поставим. Има кой да ги решава.

– Обсъждана е и т.нар. копипейст журналистика – като тумор, който убива гилдията...

– Това беше много сериозен дебат. Нашите медии в чужбина също са обект на кражби. Очевидно в някои от страните, в които те функционират, законовата база е по-силна и тези явления са рядкост. При нас в известна степен е разграден двор и наличието на стотици, хиляди сайтове, наричащи себе си „информационни агенции", които действително препечатват информация, която струва пари, е голяма язва. И „Труд" като вестник, и ние като агенция, страдаме от това. Има закони, уж, за защита на интелектуалната собственост, за авторското право, но независимо от това сме в страшно незавидно положение. Отсъствието на ясна информация чии са тези т.нар. издания, какви данъци плащат е една от причините да се сринем толкова. Парадоксално, живеем в информационна епоха, в която се краде повече.

– Имате ли идеи какво трябва да се направи?

– Просто е важно да се дефинират точно и ясно законите. Не съм до такава степен медиен специалист, за да кажа до каква степен трябва да се регулира свободното интернет пространство. Това е ново явление в живота на хората въобще. То се нарича „последната свободна територия", но не приемам, че с лекота може да се присвоява чуждия труд. Голяма част от проблемите, които имат хората във всяка една област, опират в спазването на законите. Затова може би забелязваме, че в различни класации за различни аспекти в нашия живот те се оглавяват от страни от богатия Север, където прилагането на закона е издигнато в култ.

В. „Труд"

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ, Инк.

САМУИЛ, ЦАР И САМОДЪРЖЕЦ БЪЛГАРСКИ
(996–1014)
ХИЛЯДА ГОДИНИ БЕЗСМЪРТИЕ

Автор: Александър Хайтов

2015

ЯНУАРИ						
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

ФЕВРУАРИ						
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	

МАРТ						
30	31					1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29

АПРИЛ						
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

МАЙ						
			1	2	3	
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

ЮНИ						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

ЮЛИ						
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

АВГУСТ						
31					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

СЕПТЕМВРИ						
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

ОКТОМВРИ						
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

НОЕМВРИ						
30						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29

ДЕКЕМВРИ						
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Поглед върху проведените парламентарни избори в България – 5 октомври 2014 г.

Сградата на българския парламент, в който заседава 43-то Обикновено народно събрание

Редакционно: В много от получените в редакцията на „Борба" писма след парламентарните избори от 5 октомври 2014 г. за 43-о Обикновено народно събрание се отправя молба към редакцията на списанието при възможност в следващ негов брой да бъде отразена по-обширна информация за изборните резултати (състав на представените в парламента и правителството политически сили). Отговорът на тази читателска молба интересуващите се ще намерят в следващите страници.

I. РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ДЕЙСТВИТЕЛНИТЕ ГЛАСОВЕ НА ИЗБИРАТЕЛИТЕ, ПОЛУЧЕНИ ОТ УЧАСТВАЩИТЕ В ИЗБОРИТЕ ПОЛИТИЧЕСКИ ПАРТИИ, КОАЛИЦИИ И ИЗДИГНАТИТЕ ОТ ИНИЦИАТИВНИ КОМИТЕТИ КАНДИДАТИ ЗА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ

Таблица 1

№	Партия, Коалиция	Брой действителни гласове	%
1.	Движение 21	39 221	1.19

2.	БЪЛГАРСКА СОЦИАЛДЕМОКРАЦИЯ	9 431	0.29
3.	БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН СЪЮЗ - НД	5 559	0.17
4.	ПП НОВОТО ВРЕМЕ	3 836	0.12
5.	ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРИЯ (ОБ)	10 831	0.33
6.	СОЦИАЛДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ (СДП)	5 398	0.16
7.	РЕФОРМАТОРСКИ БЛОК - БЗНС, ДБГ, ДСБ, НПСД, СДС	291 806	8.89
8.	ПП Нова България	12 628	0.38
9.	ПП ГЕРБ	1 072 491	32.67
10.	ОБЩЕСТВО ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ	4 615	0.14
11.	АТАКА	148 262	4.52
12.	НДСВ	7 917	0.24
13.	КП БЪЛГАРИЯ БЕЗ ЦЕНЗУРА	186 938	5.69
14.	Коалиция АБВ - (Алтернатива за българско възраждане)	136 223	4.15
15.	ЛЕВИЦАТА И ЗЕЛЕНА ПАРТИЯ	7 010	0.21
16.	НОВА АЛТЕРНАТИВА	11 583	0.35
17.	КП ДЕСНИТЕ	7 234	0.22
18.	ДПС - Движение за права и свободи	487 134	14.84
19.	ПП Глас Народен	37 335	1.14
20.	ПАРТИЯ НА ЗЕЛЕНИТЕ	7 456	0.23
21.	НОВА СИЛА	5 553	0.17
22.	БСП лява България	505 527	15.40
23.	ЗЕЛЕНИТЕ	19 990	0.61
24.	ПАТРИОТИЧЕН ФРОНТ - НФСБ И ВМРО	239 101	7.28
25.	РЕПУБЛИКА БГ	18 901	0.58

Население на България (2011 г.) – 7 265 000 души
Граждани, имащи право на глас – 6 275 199 души
Гласували – 3 284 195 души

Бел. ред.: Допълнителна информация за участващите ***в коалициите*** *политически партии можете да намерите в сп. „Борба", бр. 5 от септември 2014 г.*

За участие в разпределяне на 240-те места в новоизбрания парламент между участващите в изборите политически сили е поставена бариера (граница), зависеща от получените в изборите гласове и резултати. Тя определя, че за да участва в разпределението на парламентарните места (броя на народните представители) съответната политическа сила трябва да е получила гласовете най-малко 4% от общия брой на гласувалите граждани.

От изборните резултати, намерили място в Таблица 1, е видно, че на това условие отговарят само осем политически сили.

В Таблица 2 са посочени броят на получените гласове от съответната политическа сила, процентите, на които той отговаря, и броят на депутатските места, които трябва да заемат в парламента.

Таблица 2

№	Наименование на политическата сила	Брой гласове	%	Мандати
7.	РЕФОРМАТОРСКИ БЛОК - БЗНС, ДБГ, ДСБ, НПСД, СДС	291 806	8.89	23
9.	ПП ГЕРБ	1 072 491	32.67	84
11	АТАКА	148 262	4.52	11
13.	КП БЪЛГАРИЯ БЕЗ ЦЕНЗУРА	186 938	5.69	15
14.	Коалиция АБВ	136 223	4.15	11
18.	Движение за права и свободи	487 134	14.84	38
22.	БСП лява България	505 527	15.40	39
24.	ПАТРИОТИЧЕН ФРОНТ - НФСБ И ВМРО	239 101	7.28	19

Забележка: Номерата са от Таблица 1 (според номера в бюлетината на изборите).

ИМЕНА НА НАРОДНИТЕ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ПО ГРУПИ В ПАРЛАМЕНТА

Реформаторски блок
Атанас Атанасов
Костадин Марков
Радан Кънев
Иван Иванов
Борислав Великов
Бойка Маринска
Валентин Павлов
Найден Зеленогорски
Димитър Шишков
Николай Ненчев
Румен Христов
Божидар Лукарски
Корман Исмаилов
Петър Славов
Петър Москов
Мартин Димитров
Гроздан Караджов
Меглена Кунева
Вили Лилков
Димитър Делев
Димитър Танев
Станислав Иванов

ПП ГЕРБ
Цветан Стоянов
Кирил Котев
Даниела Севеклиева
Димитър Танев
Ивелина Василева
Димитър Бойчев
Диана Йорданова
Семир Абу Мелих
Лиляна Павлова
Пламен Манушев
Красен Кралев
Красимир Петров
Красимира Атанасова
Павел Христов
Клавдия Григорова
Пенчо Пенчев
Ивайло Московски
Петя Аврамова
Красен Кръстев
Цветан Михов
Добромир Проданов
Румен Иванов
Живко Мартинов

Цвета Караянчева
Кирил Калфов
Морнелия Маринова
Николай Нанков
Десислава Атанасова
Стоян Тонев
Десислава Костадинова
Димитър Гечев
Вера Церовска
Цецка Цачева
Пламен Тачев
Владислав Николов
Бойко Борисов
Менда Стоянова
Вежди Рашидов
Стефан Дедев
Атанас Ташков
Методи Андреев
Катя Попова
Здравко Димитров
Силвия Хубенова
Валентин Василев
Пламен Нунев
Светлана Найденова
Десислава Атанасова
Милен Дамянов
Десислава Танева
Галя Захариева
Даниел Даритков
Александър Ненков
Димитър Главчев
Валентин Николов
Теодора Георгиева
Даниел Кирилов
Милена Дамянова
Румяна Бъчварова
Джема Грозданова
Веселин Вучков
Евгения Алексиева
Валентин Радев
Красимир Велчев
Станислав Иванов
Красимир Ципов
Лъчезар Иванов
Снежа Дукова
Петър Беков
Галя Георгиева
Лиляна Павлова
Димитър Желев
Пламен Йорданов
Нено Влайков
Дарин Димитров
Делян Добрев
Евгения Ангелова
Любомир Христов
Ралица Ангелова
Иван Чолаков

ПП „Атака”
Илиан Тодоров
Калина Балабанова
Любомир Владимиров
Станислав Станилов
Меглена Ташева
Иван Димитров
Меглена Александрова
Явор Нотев
Волен Сидеров
Десислав Чуков
Николай Александров

Български демократичен център (ББЦ)
Светлин Танчев
Стефан Кенов
Георги Ковачев
Явор Хайтов
Петър Петров
Христо Тодоров
Румен Йончев
Ана Баракова
Мартин Иванов
Георги Недев
Росен Петров
Красимира Ковачка
Кънчо Филипов
Борислав Иглев

Коалиция АБВ
Ген. Михо Михов
Ивайло Калфин
Иван Пенков
Иван Станков
Кирил Цочев
Чавдар Пейчев
Росица Янакиева
Борислав Борисов
Иван Славов
Петър Кадиев

Борислав Борисов

ДПС
Али Осман Имамов
Муса Палев
Хюсеин Хафъзов
Дурхан Мустафа
Ержан Сабайтин
Калем Костадинов
Станислав Атанасов
Четин Казак
Лютви Местан
Ердинч Хайдула
Шабанали Ахмед Дурмуш
Салих Емин
Александър Методиев
Джейлан Ибрямов
Петър Чобанов
Делян Пеевски
Митхат Метин
Венцислав Каймаканов
Джевдет Чакъров
Ахмед Ахмедов
Гюнай Хюсмен
Хасан Адемов
Ферихан Ахмедов
Рамадан Аталай
Невин Хасан
Янко Янков
Мустафа Карадайъ
Тунчев Кърджалиев
Йордан Цонев
Мехмед Атаман
Айдан Муталиб Али
Хамид Хамид
Бюлемин Хасан
Илия Илиев

БСП – Лява България
Кристиян Вигенин
Петър Кънев
Атанас Зафиров
Ангел Найденов
Красимир Янков
Мариана Бояджиева
Михаил Миков
Георги Божинов
Кирил Добрев
Светла Бъчварова
Мая Манолова
Димитър Горов
Емил Райнов
Янаки Стоилов
Димитър Димитров
Валери Жабленов
Румен Гечев
Васил Антонов
Георги Търновалийски
Димитър Дъбов
Манол Генов
Христо Белов
Таско Ерменков
Дора Янкова
Жельо Бойчев
Георги Кадиев
Стоян Михайлов
Стефан Данаилов
Георги Свиленски
Георги Атанасов
Корнелия нинова
Радослав Стойчев
Драгомир Стойнев
Георги Гьоков
Чавдар Георгиев
Иван Иванов
Атанас Мерджанов
Кирчо Карагьозов

Патриотичен фронт
Атанас Славчев
Валери Симеонов
Валентин Касабов
Емил Стоянов
Валентин Касабов
Милен Михов
Красимир Богданов
Валентин Иванов
Красимир Каракачанов
Славчо Атанасов
Борис Ячев
Искрен Веселинов
Петър ПЕтров
Юлан Ангелов
Велизар Янчев
Димитър Байрактаров
Славчо Бинев

НА ПЪРВОТО СИ ЗАСЕДАНИЕ НАРОДНИТЕ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ИЗБРАХА РЪКОВОДСТВО:

Председател на 43-то Народно събрание: Цецка Цачева Данговска

Заместник-председатели:

Алиосман Браим Имамов

Димитър Борисов Главчев

Иван Кирилов Иванов

Красимир Дончев Каракачанов

Росица Йорданова Янакиева-Костадинова

Явор Божилов Нотев

Явор Илиев Хайтов

Янаки Боянов Стоилов

В изпълнение на Конституцията и действащото законодателство президентът на републиката г-н Плевнелиев възложи на представителя на най-голямата парламентарна група г-н Бойко Борисов да проучи и предложи състав на правителство. След не малко трудности той успя да състави коалиционно такова (на ГЕРБ и РБ) и се яви на доклад пред президента с успешно изпълнен мандат. Предложението на г-н Борисов беше внесено и гласувано от парламента с положителен вот.

След полагане на клетва пред парламента то влезе във функциите си на изпълнителна власт в следния състав:

Бойко Борисов – министър-председател
Румяна Бъчварова – заместник министър-председател по коалиционна политика и държавна администрация
Меглена Кунева – заместник министър-председател по координация на европейските политики и институционалните въпроси
Томислав Дончев – заместник министър-председател по европейските фондове и икономическата политика
Ивайло Калфин – заместник министър-председател по демографската и социалната политика и министър на труда и социалната политика
Владислав Горанов – министър на финансите
Веселин Вучков – министър на вътрешните работи
Лиляна Павлова – министър на регионалното развитие и благоустройството
Николай Ненчев – министър на отбраната
Даниел Митов – министър на външните работи
Христо Иванов – министър на правосъдието
Тодор Танев – министър на образованието и науката
Петър Москов – министър на здравеопазването
Вежди Рашидов – министър на културата
Ивелина Василева – министър на околната среда и водите
Десислава Танева – министър на земеделието и храните
Ивайло Московски – министър на транспорта, информационните технологии и съобщенията
Божидар Лукарски – министър на икономиката
Теменужка Петкова – министър на енергетиката
Николина Ангелкова – министър на туризма
Красев Кралев – министър на младежта и спорта

Ред и законност

Една много печална хроника

Последователно от дълго време се тиражира в средствата за масова информация една мисъл, която има покритие. А тя е: финансите, прокуратурата и съдът не са на висотата, на която трябва да бъдат. Ще спомена само това, че същото констатирам и през настоящия месец ноември 2014 г. Накъде отиваме? Усилията да се бори министър-председателят г-н Бойко Борисов с всичко това ще остане безуспешно, глас в пустиня, ако средствата за масова информация всекидневно не изнасят фрапиращи случаи в тази посока. Всички ние по един или друг начин трябва не само да бъдем безучастни наблюдатели, а да реагираме. България чака от всички нас, от различните ведомства, които са пострадали, да реагират, и то по най-активен начин. Само така ще можем да се борим срещу всекидневните неприятности, които ни съпътстват. За много голямо съжаление от този свят си отидоха общественици, политици и неоспорими журналисти, които с перо и дела сочеха пътя, по който трябва да върви България. Ще спомена само две от тези незабравими имена в тази посока – Крапчев и Танев, които бяха звезди на журналистическия и обществено-политическия небосклон. Тези имена и имената на още не малък брой с такива качества българският народ никога няма да забрави. Те вечно ще светят на небосклона и оттам ще ни сочат правия път, по който трябва да вървим.

Николай Начев, адвокат

Белетристика

Бумеранговият ефект на научно-техническата революция. Отмъщението на природата

(Димитър Х. Попов – „Глобални заплахи")

Известната английска писателка от началото на XIX век Мери Шели в романа си „Последният човек" (1826) разглежда съдбата на XXI век, от който хората преди две столетия са очаквали чудеса на техническия напредък и на добруването на цялото човечество. Мрачното прозрение на писателката обаче отива тъкмо в противоположната посока, където тя вижда как над нашата земя надвисва глобална катастрофа. Поредица от бедствия се стоварват над планетата ни, като предизвикват унищожителни земетресения, наводнения и световна чумна епидемия. Човечеството е парализирано от страх и стои безпомощно пред обхващащата го отвсякъде гибел. Опитите на един от героите в романа да организира хората, за да се противопоставят на бедствията, не постигат резултат. Краят на романа наистина рисува една апокалиптична картина, в която последният човек и кучето му посрещат 2100 година на фона на едно глобално разрушение.

В природата като че ли съществува аксиома или закон за достатъчната поносимост, съгласно който всяко претоварване на природата и на обществените отношения предизвиква ефекта на бумеранга. Или с други думи, колкото повече светът (големите индустриализирани нации и мегакорпорациите) усвоява най-напредничавите технологии и техники на индустриалното и на информационното развитие, толкова по-бързо и в глобален мащаб природата ще намира начини да изразява своето недоволство. Защото винаги, когато се създава

нещо, в същото време нещо друго се разрушава, умира. Измерено в глобален план, това означава, че на огромния съзидателен процес винаги съответства не по-малък по мащаб разрушителен процес. За подобна закономерност говори и Шарл Монтескьо (1689-1755) в забележителните си произведения „Персийски писма" (1721) и „Разсъждения относно причините за величието и упадъка на римляните" (1734), като отбелязва, че „Природата действа винаги бавно и, ако можем така да се изразим, грижливо... а ако я принуждават, тя скоро се изтощава и цялата си останала сила употребява за самосъхранение, като при това съвършено изгубва производителната си способност и творческа мощ". Към далновидността на Монтескьо можем да добавим само, че три столетия по-късно човечеството достатъчно драстично е обременило както Природата, така и своите обществени противоречия, за да предизвиква със своите действия по-бързата ответна реакция на Природата.

Неистовата жажда за печалби на големите световни компании, корпорации и монополи, изчерпването на основни енергийни ресурси в достъпни за добив райони, посегателството върху горите и особено върху огромните зелени масиви на Южна Америка все повече нарушават природното равновесие. В резултат това довежда до превес на вредните газове и други емисии над възможностите на природозащитната и екологична дейност, както и на самата Природа, да възстановят жизнения баланс на планетата ни.

Човекът е част от Природата, но в мисловните си нагласи и особено в своите действия той почти винаги се дистанцира от нея, като се опитва да застане в глупавата позиция: „Природата и Аз". Тази „демонстрация" твърде често се наблюдаваше в теорията и практиката на тоталитарните общества. Особено самонадеяни в това отношение бяха пропагандаторите на т.нар. научен комунизъм, всъщност доктрината, която определяше имперската политика на Русия през по-голямата част на отминалия XX век. Известни са опитите на епигоните на тази политика да създадат „подобрени" видове зеленчуци и плодове, да разорат огромни масиви земя за посев, без да вземат предвид специфичните климатични особености на Русия, а така също проектите, които трябваше да обърнат течението на големи реки в Сибир в противоестествена посока.

Заклинанията на вождове, окичени в ордени, звезди и значки, и на „учени" с многотитлени прилагателни за своите достойнства сякаш искаха да убедят едно травматизирано психически, морално и физически общество в непобедимостта и свръхвъзможностите на една система, чиято амбициозна задача беше да завладее света. А завладяването на света неизбежно и неминуемо включваше и завладяването и подчиняването на Природата.

Под една или друга форма самонадеяността на световните управляващи елити да преследват своите икономически и стратегически интереси възпрепятстваше и продължава да забравя придържането към едни международно установени норми за ограничаване на вредните емисии в атмосферата. В това отношение известният протокол от Киото (1997) очерта една скромна рамка на защита на здравето на човечеството и на световния климат от неконтролираното и неограничено отделяне в атмосферата на отровни газове. Постиженията на този протокол се свеждат до отработване на четири позиции: 1) търговия и обмен на емисионни права; б) общо изпълнение; в) изчисление на нетните източници или включване на емисиите и намаляване на парниковите газове; г) механизъм за ефективно развитие.

Зад тези твърде общи на пръв поглед формулировки стоят редица мерки и ограничения за страните, чиито индустриални

мощности влияят неблагоприятно на световното замърсяване с вредни газове. Така например, известно е, че САЩ са причинители на около 25% от емисиите на въглероден диоксид. По-малко известно е обаче, че в Европа Кралство Нидерландия е също един от сериозните замърсители на вредни газове. Да не говорим за Далечния Изток, където нарастващата промишлена мощ на Китай може да причини огромен проблем в това отношение поради затворения характер на неговата политическа система.

Когато говорим за Природата, трябва да имаме предвид една изключително сложна и в много отношения деликатна физикохимична система на нашата планета. Тя се намира в съответствие спрямо слънцето и цялата планетарна слънчева система. Притежава и собствена закономерност спрямо космическите ѝ координати. В това отношение бих отбелязал поне три фактора: а) движението на планетата ни около слънцето претърпява известни „корекции" на около 100 хиляди години, като преминава от относителна елипса към почти пълен кръг, след което започва обратният процес; б) наклонът на земната ос се променя с 22 до 24,5 градуса в цикъл от 41 хиляди години. Сегашният наклон на земната ос заема междинното положение от 23,5 градуса; в) както е известно, земята ни не представлява кълбо, а тъкмо разширението ѝ около екватора създава представата ни за нещо средно между футболна топка и топка за ръгби. Тази ѝ форма като че ли я прави понестабилна, като се получава нещо като „кандилкане". И отново цикъл от около 22 хиляди години земната ос превърта един кръг. Това движение поражда ефект, който оказва влияние на годишните времена.

Влиянието на т.нар. вътрешни закономерности на Природата и на взаимодействието ѝ с космическите фактори е вероятната причина за въздействия, на които човечеството не е в състояние, поне засега, да оказва каквато и да е съпротива или „помощ". Така например, докато в сегашния период северното полукълбо през зимата е най-близо до слънцето, а съответно през лятото – най-отдалечено, преди 11 хиляди години това съотношение е било обратното. Въпреки приноса на науката, изводите от подобно твърдение не могат да бъдат категорични за сериозни промени в слънчевото излъчване, както и до интензитета на сезонните промени.

Без да бъдем сигурни до какви граници на своите „вътрешни" закономерности Природата на нашата планета се приближава, можем да констатираме феномени, които в по-малка степен да отнесем към човешкото въздействие. Например за последния почти половин век снежното покритие на северното полукълбо е намаляло с около 10%. Тук влизат огромните ледени масиви на Арктика, както и извънполярните ледникови райони (глетчерите). Повишава се температурата на океаните, а повишеното изпарение е вероятно причина за големите и продължителни валежи напоследък в средните ширини на северното полукълбо.

Засилената активност на тектоничната дейност на нашата планета показва, че земята ни не е толкова стара, както някои учени се опитват да твърдят. А това засилва „капризността" и неочакваността на процесите, които протичат както в нейните недра, така и при взаимодействието ѝ с космическите влияния. В тази връзка можем да споменем явлението Ел Ниньо в Тихия океан край Перу. Това топло течение протича циклично (средно на около 4 години), като се движи в южна посока със скорост 1 км/ч при температура 26-28 градуса. По-ранните ни представи за него са били, че оказва влияние само в крайбрежните води на Южна Америка и Пасифика като цяло. Днес обаче учените в тази област са склонни да търсят последиците върху климата на цялата ни планета.

Голяма е вероятността едно друго топло течение – Гълфстрийм, да промени

своето движение и да се отдалечи значително от северозападните брегове на Великобритания, Ирландия и Скандинавския полуостров. Само незначителна промяна от досегашния курс може да доведе до сериозно застудяване на тези страни с непредвидими последици за Природата, хората и икономиката.

От повече от век и половина климатът се наблюдава от специализираната наука, а множество метеорологични станции, пръснати по целия свят, отразяват промените на въздушните маси и дават информация за прогноза на времето. Не на последно място за точността и прецизността на прогнозите са включени и сателитните снимки от изкуствените спътници, като с това поставят върху практическа основа науката за космическата метеорология.

Изправено пред една епоха на глобално затопляне, човечеството все още не е в състояние да си даде сметка за последиците, както и за драматичните промени, които ще настъпят в големи региони на планетата. Реагирайки първосигнално, правителствата по света не отдават достатъчно внимание на климатичните промени. Те все още не са склонни да обяснят вече ставащите бедствия (наводнения, ураганни ветрове, земетресения и др.) като част от глобален процес, а отдават случващото се на епизодично възникващи природни феномени. Опитите на ООН и на други международни организации да привлекат вниманието на правителствата на великите сили към двоичния проблем: глобално затопляне – глобално замърсяване, не довеждат до конкретна политика, а само до организиране на „дискусии" на различни форуми и нива.

Ако върху т.нар. вътрешни процеси на планетата човечеството няма и не може да взима участие, то „външните" явления крият и значителна човешка дейност, главно що се отнася до вредните въздействия от милионите тонове отровни газове, които се стоварват върху нас, произвеждани от човешкото безумие. Това безумие съдържа в себе си „зародиша" на парниковия ефект, който трайността на вредните газове подпомага. Тези газове пропускат слънчевите лъчи върху земята (видимите, късовълнови), но абсорбират само отчасти дълговълновите излъчвания от затоплената земя.

От времето преди индустриализацията концентрацията на вредни газове в земната атмосфера се е увеличила: на въглеродния двуокис с приблизително 30%, на метана с около 150%, на азотния окис със 17%. На тези и на някои други газове, както и в значителна степен на водните пари, които отделя световният океан, се дължи затоплянето на долните слоеве на атмосферата ни. Основните „доставчици" на тези емисии идват може би на първо място от горивата на автомобилния, самолетния и железопътния трафик (около 50%), от химическата промишленост с приблизително 20%, от интензивната селскостопанска дейност – 15%, и от унищожаването на горите в тропическите райони при добива на обработваема земя – с още 15%.

През XX век средното морско равнище на планетата ни се е покачило с 10 до 20 см под въздействието на споменатите източници и на други климатични фактори. Вероятно през XXI век глобалното затопляне на земната атмосфера ще нарасне до 4 градуса. Ако приемем, че достигнатото през последните десетилетия глобално затопляне от 0,7 градуса, то разликата до прогнозното затопляне до 4 градуса в края на века би била равна на огромния исторически период от ледниковата ера до днес.

Ето в това се състои кокошата слепота на световните „елити", които, заслепени в еднодневното си безсмъртие, пренебрегват всички сигнали, с които Природата ни предупреждава за надвисналите бедствия, които ще се стоварят върху нас. По същия начин, както бумерангът винаги се връща при онзи, който го е хвърлил.

Пишат ни

До списание „Борба”, г-н Спасов

Господи Спасов,

Списание „Борба” е най-доброто българско четиво, но недостигащо до широк кръг читатели, защото тиражът му е ограничен.

Разочарован съм от решението на ръководството на Националния фронт за прекратяване издаването на сп. „Борба” на хартиен носител. Благодаря за изпратения ми последен брой пети. Съмнявам се, че това прекратяване на живота на списанието (на книжен носител) да не е наложено политически. Аз мисля, че финансовата криза, която изтъквате като причина, е преодолима. Списанието плаши духовно слабите, защото „Борба” е един истински борец срещу недъзите на съвременността. По този повод приемете да споделя с вас едно финансово решение:

1. „Борба” да се преструктурира като вестник, най-много на 16 страници и да се разпространява на достъпна цена. Например 0,30 лв.

2. Първият брой да се издаде например в тираж от 5000 броя и да се изпрати за разпространение на съмишленици и редовни читатели.

3. За следващите броеве търсенето ще определи тиража.

4. Аз изразявам готовност, докато съм жив, да изпращам безкористно статии и илюстрации, които при одобряване да се публикуват.

Съвременната бездуховност на обществото трябва да бъде победена.

Изпращам ви за списанието и три илюстрации.

С поздрав: Д. Тонев, Враца

Уважаеми г-н Спасов,

Тъй като дядо ми Тотю Дечков Тотев се премести да живее в Карлово, Ви моля, ако е възможно, да изпращате списание „Борба” по 5-6 броя за все още останалите живи националисти на адрес:..., за Тотю Дечков Тотев.

Предварително Ви благодаря.

С уважение, Бонка Тотева, Карлово

До редакцията на сп. „Борба”

Уважаема редакция,

С голямо нетърпение очаквам всеки следващ брой на любимото ни списание.

В брой 4 ми харесват статиите: „Пиянството на един народ”, „Как беше разграбена собствеността на народа”, „Към Европа и до... никъде”, „Памет българска”, „Накъде вървиш, Българийо”, „Не на забравата”...

Преди да дам списанието за четене на наши хора, които се интересуват от него, предварително подчертавам със син флумастер най-важното.

Списанието се приема от всички, защото друго в писанията си независимо няма.

Любомир Каменов, Враца

До редакцията на сп. „Борба”

Уважаеми г-н Спасов,

Изпращам Ви 50 (петдесет) лева за три броя от книгата „История на българските империи”, като декларирам, че два броя от нея получих. Очаквам третия.

Преди всичко искам да Ви благодаря за направения ми подарък – същата книга, и за редовното изпращане на сп. „Борба”.

Засега възможностите ми като разпространител на книгата не са големи, но ще се постарая да издиря още купувачи, за които тя ще представлява наистина интерес. Ще посетя и ще разговарям с управителите на всички книжарници в Бургас. Това ще мога да направя през следващата или по-другата седмица. Дължа Ви извинение, че доста се позабавих с отговора на писмото Ви.

Що се отнася до книгата „История на българските империи”, тя представлява един огромен труд, една изключителна ценност, за която трябва да има място в библиотеката на всеки българин. Толкова цялостна история на нацията, и при това правдиво описана, излиза за първи път. Тази книга трябва да

бъде представена (трябвало е още първото издание) в Министерството на образованието – с предложение да служи като учебник по история в училищата от V до XII клас.

По въпроса за бъдещето на списанието. Не скривам разочарованието си, че спира издаването му на хартиен носител. С пълно разбиране на проблемите предлагам разпространението му да се извършва срещу абониране – заплатено абониране, разбира се. Ние, редовните членове и читатели, можем да сътрудничим за тази цел, но може да се опита и продажба чрез вестникопродавниците. На този етап друго не мога да предложа.

Накрая искам да отправя едно горещо пожелание към Българския национален фронт, който лично аз смятам, че не е достатъчно популярен сред българите както в Родината ни, така и извън нея.

Пожелавам на БНФ да стане обединител на всички здравомислещи националистически кръгове, за да започне нов етап в борбата за национално единна и социално справедлива българска държава.

За целта да се организира събор, който да се проведе на Оборище и да се обяви с няколкомесечно предварение, за да има достатъчно време за подготовка както на организаторите, така и на присъстващите.

Искрено ваш, Ангел Граматиков, с. Тополница

Да помислим заедно по този въпрос

Господа от редакционния колектив на „Борба”,

В центъра на София, на ул. „Г. С. Раковски” 147, неизвестно за мен кой е построил тази импозантна сграда, в която се помещава Съюзът на демократичните сили (СДС). В тази сграда по различно време след 10 ноември 1989 г. от политически сили, обявили се за ръководители на България, са се провеждали люти битки кой да води бащина дружина. През нея са минали за времето си, а и сега, все известни имена. Едни от тях се оттеглиха от битките и желанието си да останат во веки като изключително мъдри и надарени политици. Имената са известни, не ги соча. Тук искам да спомена, че довчерашните седесари започнаха да се оплюват. Днес зад това какво стои и се цели може да има най-различни мнения и безспорни становища. И ако това все пак ставаше (оплюването на някои „политици” от СДС), то днес малко по малко излизат на огромен лозунг някои имена. Ако се започне с несменяемия лидер, поне до неотдавна, на БСП другаря Станишев, следват имената на Костов, Кунева и Доган. И на този лозунг в края има текст: Никога повече комунизъм. Власт се взема с кръв и се отстъпва по същия начин, или с други думи: „Борба до дупка за лидерство”. Политическата история на България е пълна и препълнена с подобни случаи. За да не бъда голословен в тази посока, ще си позволя да посоча обемистата книжа, изцяло базирана на факти, от Йорданка Фешева под надслов: „Парламентарните анкетни комисии по министерската отговорност 1884-1923 година”. Това е един период почти от Освобождението, който е тридесет и девет години. Но тези битки са продължили и продължават и до наши дни. Или с други думи, България – било като царство, или „свята република”, все е намирала кусури на своите управляващи и затова вместо да вървим напред, едва сме кретали по пътя на политическия ни живот. Такива сме и сега, когато сме в Европейския съюз. Но тук ще кажа, че усилията в тази посока са минимални, или с една дума – „празна Мара тъпан бие”. Ясно е, че славната БСП, наследник на БКП, която дошла на власт чрез преврат и най-вече и основно с помощта на чужда държава, намираща се от нас на север – Съветския съюз, си развяваше байрака. За десетки години още от самото начало на идването на власт на БКП за не дълъг период от време беше избит цветът на българската интелигенция. Известно е, че това стана било с „народни съдилища”, било по пътя на избитите без съд и присъда, но с обяснение „Безследно изчезнал”. И така броят на жертвите по някои данни, които смятам, че са неоспорими, възлиза на около 300 хиляди души. По различни начини и с подмолни средства тези „герои” искат отново да яхнат българския народ и по пътя на незаконосъобразни начини да властват. Дай Боже, това да не им се отдаде!

Но трябва бдителност, безкомпромисно разобличаване на мисли и действия, за да видят тези другари, че България не е разграден двор и че техните планове и мечти ще останат само в кошмарните им сънища.

Н. Н., София

Продължение от първа вътрешна корица

ЗАВРЪЩАНЕ

„Дойде време, дойде коа
да разцути трентафило,
да смириса сета земя,
сета земя румелиска
от Битолско до Прилепско,
от Прилепско до Велешко,
от Велешко до Солунско,
да го берат моминята,
да го редат на лесите,
да ги горат ергените.”
Дойде време, дойде мъка,
мъка, сълзи и разлъка
и очакване в тревога:
„Ще се върнат ли, за Бога?”
Думи идат, думи стигат,
но находник не пристига
да разкаже где е царя,
где са славните войскари.
Думи идат, шепнат скрито:
„Българите са разбити!”
И мълвата вред се носи
като дрипав, мръсен просяк,
но нестигнала докрая
нови приказки се таят,
все по-грозни, все по-страшни,
тичат с ветровете прашни.
А колоната извива
край Струмешница пенлива
и върви Радой нататък,
сто другари води в мрака --
ослепени богомили.
.....

БЕЗСМЪРТИЕ

.....
Светът угаснъл е във мрак
за много доблестни войници
и в побелелите зеници
свети със странен кървав знак
едно сияние червено.
Лудее вино разгневено
в помътени от скръб глави.
Къде сте, спомени? Уви,
един събуден звън от броня
не е достатъчен за коня...
Тук боен рог да проечи,
да стряска той, да не мълчи
и да събира всичко живо,
от всеки дом, от всяка нива...
От хребети и долини
гълчава хорска да звъни,
да се прелива в мъжки песни.
Омраза като меч да блесне
по друмища, що носят смърт,
и нека родната ни твърд
да ни възвърне сили яки...
Мизийци, македонци, траки,
прабългарска, славянска реч,
ще тръгнеш пак сега на сеч,
за да живееш в много песни,
за бран, за подвизи чудесни
от стародавни времена.
.....

Редакционенъ комитетъ: дипл. инж. Александъръ Дърводѫлски, Гошо Спасовъ, инж. Г. Чаракчиевъ; телефони за връзка: 0887 004451, 024445156

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Легенда за Самуил

Вѣра
Сила
Суверенитетъ